

film, her af 102 i Hollywood) gør det selvsagt svært at finde frem til personligheden (hvis den findes), men samtidig så meget mere nødvendig. Hvis man da ikke vil nøjes med – og evner – at levere en præcist generaliserende artikel, der eventuelt kan suppleres med fyldig gennemgang af erklærede hovedværker. For Curtiz' vedkommende gøres der ganske vist en del ud af »Casablanca« og »Mildred Pierce«, men primært i form af lange handlingsreferater uden analyse.

Indvendingerne gælder for begge binds vedkommende, omend afsnittet om Henry King i andet bind dog rummer tilløb til en gyldig karakteristik af King som skaber af gedigen americana, i hvert fald i de mere personlige film. I denne forbindelse polemiserer forfatteren (Clive Denton) lidt forsinket mod Pudovkin for dennes ensidige fremhævelse af den indrømmet fremragende »Tol'able David«, idet Denton ikke anser denne film for særlig karakteristisk for Henry King. I følge samme Denton er det først og fremmest den nostalgiske americana, der giver Henry King et særpræg.

Kingsley Canham: The Hollywood Professionals, vol 1 (Michael Curtiz, Raoul Walsh, Henry Hathaway). 200 sider. The Tantivy Press, London, og A. S. Barnes & Co., New York, 1973.
Clive Denton, Kingsley Canham og Tony Thomas: The Hollywood Professionals, vol 2. 192 sider. The Tantivy Press, London, og A. S. Barnes & Co., New York, 1974.

FRED ASTAIRE

Sagt om Fred Astaire: »Han holder sig på toppen, fordi han præsterer det umulige – han forbedrer det fuldkomne«. Ordene er Rouben Mamoulians, og det er ikke urimeligt, at kritikeren Stanley Dance citerer udtalelsen i sin bog om Hollywoods mest suveræne filmdanser. Mere jævnt formulerer Dance sin opfattelse af Astaire således: »ganske enkelt vor tids mest fremragende danser«.

Men det er fortid. Astaire danser ikke

mere, og det vil være urimeligt at tro på, at vi kan opleve Astaire på ny. Trods alt er han blevet 75 år (den 10. maj i år), og den nye bog – med titlen »Starring Fred Astaire« – er netop udsendt i anledning af Astaires trekvarter århundrede. Det er blevet en solid (og umanerlig dyr) bog. Stort format, lidt uhåndterlig i størrelse og vægt, men smuk at se på, smukt illustreret (mange billeder er taget direkte fra filmstrimlerne), smuk at hensesynke i minder på.

Stanley Dance redegør grundigt, men aldrig kedeligt, for Astaires karriere, der er grundige handlingsresumeeer, velvalgte citater fra tidligere anmeldelser af Astaires film suppleret med forfatterens egne iagttagelser, der vel aldrig hæver sig over det trods alt ordinære. Brugbar er bogen hele tiden (langt mere end bøgerne i serien »The films of...«).

Med samme anledning og med samme titel som bogen er i øvrigt også udsendt et LP-dobbeltalbum indeholdende 32 sangnumre fra Astaires tredive-film. Lyt til pladerne og se på billederne i bogen på samme tid. Det er næsten som at opleve filmene igen. Og pladerne røber i hvert fald endegyldigt, at Astaire var en god, på sin vis en fremragende sanger. De fleste overser denne side af musicalstjernens talent, men som Irving Berlin sagde det: »Astaire vidste god besked om en sangs kvalitet, og hans hjerte var i den før fødderne overtog styringen«. Astaires stemme havde sine begrænsninger, men danseren forstod at gøre en dyd deraf. Stemmens lille volumen understreger det intime, som sangene indeholder og som Astaire står for, hans tekstudtale er fremragende (det kan ikke siges om ret mange) med hensyntagen til ordenes og melodilinjens mening, og melodierne får flere og nye nuancer med Astaires pausering og små rytmiske forskydninger. Hans frase-ring minder om jazzmusikerens. Ikke underligt, at gode komponister (Berlin,

Porter, Kern, Gershwin) helst så deres sange introduceret af Astaire og ofte skrev sange specielt til ham. P.C.

Stanley Dance: Starring Fred Astaire. Dodd, Mead & Company, New York 1973. 501 sider. \$ 22.50.

Debat

MILLIMETER-PARANOIA

I forbindelse med min omtale i forrige nummer af KOSMORAMA af Agheds, Knudsens og Braad Thomsens bog »Politisk Filmkunst« anførte jeg, at »praktisk taget alle samtalerne tidligere havde været bragt i forskellige tidsskrifter« og jeg påpegede bl. a., at denne disposition gav »en værdifuld bredde og stof-fylde, som det ville have været vanskeligt at opnå på anden måde.«

Jeg er senere af en forurettet Braad Thomsen blevet bedt om her i bladet at demontere »dette vrøvl«, idet han gør mig opmærksom på, at ialt syv interviews ikke tidligere havde været offentliggjort. To af de nævnte interviews, nemlig samtalerne med Jean-Pierre Gorin og Marin Karmitz må være kommet med blandt »nyhederne« i farten, for de er begge omtalt i bogens forord – det ene for at have stået i Politisk Revy og det andet i »Filmrutan«. Tilbage bliver derfor at anmode om, at man for eftertiden, i stedet for »praktisk taget alle« læser: »af bogens 30 samtaler har 25 tidligere været bragt i forskellige tidsskrifter.

83,999 % Christian – praktisk taget!

Claus Ib Olsen

	Anders Bodelsen (Politiken)	Per Calum (Jyllands-Posten)	Poul Malmkjær	Ib Monty (Jyllands-Posten)	Jørgen Oldenburg	Peter Schepelern
Den hårde straf (Ashby)	★★★	★★★	★★★	★★★	★★	★★★
Sugarland Express (Spielberg)	★★★	★★★	★★	★★	★★★	★★
* Vildt blod (N. Ray)	★★	★	★★	★★		★
Agenten som ikke ku' knaldes (de Broca)	★		★★	★★	●	★
Eksorcisten (Friedkin)	★★★	★	★			●
Anders And og Fedtmule slår sig løs				★★		★★
* Can Can (W. Lang)		●	★			★
Det store indianergilde (Ferrerri)		●	★		★	●
På morderjagt (Kibbee & Lancaster)		★				
* Når mørket sænker sig (Thorpe)		★				
Don Angelo er død (Fleischer)		★				
Manden udefra (Deray)	●					
Silkeblød og dejlig (Samperi)		●	●			●
Busting – Politiets farligste job (Hyams)		●	●			

* = repræmierer